UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...

Ortega, Cristóbal de

Lugduni, M.DC.LXXX.

5. Dilucida quæstionis decisio nostra.

urn:nbn:de:hbz:466:1-94285

Visual Library

6. Quarta ſententia Arrubalis 1.p. 1. 2.d.88. & 89. ex eo quod reprobatio pro prædicta, atque prædeſtinationi oppoſita, ex deſiderio, & intentione, inefficace excluſionis à gloria, & damnationis reprobi debeat in eius ſententia prouenire, atque intentio eiuſmodi peccatum reprobi aliquod debeat ſupponere, reprobationis proprie dictæ initium, & obiectum primum à prima denegatione gratiæ efficacis qua originale admiſſum elueretur cenſet inchoari, in iis, qui ob originale damnantur, vt imbaptizatis paruulis reprobis euenit. In iis autem adultis, qui originali iam depoſito propriis actualibus peccatis damnantur reprobationis initium non in prima denegatione gratiæ efficacis ad primum peccatum vitandum, ſed in ſequente denegatione gratiæ ad vlterius peccatum ſecundum vitandum, vel ad reſipiſcendum à primo illo, in quo ad mortem vſque perſeuerat reprobus ille, conſtituit. Vnde reprobationis adęquate ſumptæ, vt eius etiam initium continet ex parte cuiuſque reprobi dari concludit. In reprobis paruulis imbaptizatis originale peccatum, ob quod baptiſmate, & gratia qua illud eluerent, priuantur: in reprobis vero adultis iam ab originali mundatis, primum eorum peccatum actuale, ſiquidem originale iam ab eis abolitũ cauſa cur gratia efficace, & prædeſtinatiua priuentur eſſe non poteſt. Hæc ſententiæ huius nonnihil apud Arrubalem ſubobſcuræ dilucida ſume. Reiiciẽda tamen eſt: primo ex falſo illo principio ſupra à nobis reiecto quod ad propriam reprobationem, propriumque obiectum ipſius, & effectum intentio perditionis reprobi, adhuc inefficax debeat præcedere. Secundo: quod hæc, niſi præſuppoſito reprobi peccato haberi à Deo abſolute nequeat, cuius oppoſitum oſtendimus q. 3. cert. 1. Tertio. quia quod de adultis reprobis, qui iam originale depoſuerunt, ait non poſſe eos ob originale, quod antea contraxerunt gratia efficace ad primum peccatum actuale vitandum priuari, falſum etiam oſtendimus, n.3. contra Catherinum, Bononiam, & Vazquez. Demum cum Adæ peccatum, non ſolum quatenus phyſice ipſius, ſed quatenus poſterorum omnium (excepta Deipara) in ipſo tanquam in capite, & procuratore, moraliter eſt, peccata cum originalia, tum actualia omnia ipſorum anteceſſerit, etſi vera eſſe principia illa admittamus, negatio gratiæ qua originale omnium, & actuale primum adultorum illorum vitarentur ex intentione perditionis reproborum vtrorumque eſſe poſſe, quare & propria reprobatione cauſari, atque ad eius initium pertinere certiſſimum contra Arrubalem, eiuſque ſententiam eſſet.

7. Quinta demum, nec admodum hebes ſententia eſſe poſſet: nullam reprobationis adæquate vt ſui initium continet, ſumptæ, & prout, vt ad primum ſuum obiectum, & effectum terminatur cauſam dari ſiue ex parte reprobi ipſius, ſiue protoparentis communis omnium Adæ. Probatur, quia inde incipit cuiuſque reprobatio, vnde negationes gratiæ efficacis incipiunt, & continuata ſerie eius perditioni iunguntur, & concatenantur. Atqui negationes gratiæ efficaces concatenandæ iungendæque cum reprobi cuiuſque perditione incipiunt à negatione gratiæ efficacis Adamo præſtandæ, ne ipſe phyſice, ac poſteri reprobi in ipſo tanquam in capite, & procuratore (in quo vi pacti moraliter eorum veluntates fuerant collocatæ) moraliter peccarent: ergo ex ea negatione gratiæ efficacis Adamo incipit cuiuſque reprobi reprobatio, eaque proinde eſt omnis reprobationis poſterorum Adæ initium. Atqui eius negationis gratię efficacis nulla eſt cauſa motiua, quæ ex parte, ſiue Adami, ſiue alicuius poſteri reprobi Deo offeratur: Siquidem negatio illa efficacis gratiæ omne tam Adami, quam poſterorum peccatum phyſice vel moraliter ipſorum antecedit: ergo nulla ſiue ex parte Adami, ſiue poſterorum reproborum cauſa datur reprobationis alicuius adęquate ſumptæ, atque vt ſui initium continet, & ad ſuum primum obiectum & effectum extenditur.

CERTAMEN V.

Dilucida quæſtionis deciſio noſtra.

1 PORro expedita & clara quæſtionis huius deciſione memoranda hic erunt aliqua à nobis alibi ex inſtituto fundata. Primum, totam totã noſtrã prædeſtinationem vt ſui etiam initium continet, & primam gratiam prædeſtinatiuam ambit meritis abſolutis Chriſti deberi, vt oſtendimus.d.3.q.5.cert.2. cõtra Driedonem Adamum, & priſcos alios citatos cert. 1.n. 1. Secundo memorandum eſt, Chriſtum Dominum, ac ſubinde eius merita abſoluta, non niſi poſt præuiſum Adæ peccatum, vt ipſius phyſice, ac poſterorum in ipſo moraliter eſt fuiſſe decretum, vt oſtendimus contou. de incarnat. de ordine decretorum eius diſputantes: vbi oſtendimus etiam decretum incarnationis aliquorum hominum & originalium aliquot exiſtentia abſoluta poſterius fuiſſe. Cum autem gratia Angelorum, cum protoparentibus cuſtodum beneques ſuadorum, tum etiam tentatorum eorumdem Protoparentum peccato natura præceſſerit; certum inde eſt ex meritis Chriſti non fuiſſe: quare nec eorum prædeſtinationem quoad ſui initium, imo, & finem, cum tota in gratiæ efficacis illius primæ ad præcepti obſeruationem conſtiterit, meritis Chriſti deberi; deberi autem Angelorum aliorum, quibus ex meritis Chriſti prima gratia ſimilis obuenit. Ex his autem fit aperte negotium totum reprobationis quorumque hominum reproborum, etiam adæquate ſumptæ poſt Adæ peccatum, moraliter ipſorum & aliquorum originalia, Chriſtique Domini abſolutã exiſtẽtiam habitum, diſpoſitumque Deo fuiſſe. Quia Chriſto Domino eiuſque abſolutis meritis poſitis deliberatum à Deo fuit, circa ſubiecta quæ prædeſtinare ex illis vellet, quæ autem neque eis ita præuiſis prædeſtinare non vellet, ſed potius à gratia ſua efficace ad ſalutem reprobare. Prædeſtinationem autẽ noſtrã (ac ſubinde, & reprobationẽ quę de facto fuit diuerſam adæquate eſſe ab ea quæ pro ſtatu innocentiæ foret, ni homines, ab ſtatu innocentiæ decidiſſent multo ex capite oſtendimus q.5. citata quibus ita memoratis.

2. Dico primò: omnis reprobationis hominum ab auxilio efficaci, & originalis remedio præſeruatiuo adæquatæ, vt ſui inititium continet cauſa ex parte protoparẽti Adæ data eſt. Eſt concluſio noſtri Vazquez, & antiquiorum ſcholaſticorum apud ĩpſum, vt diximus n.3. conſentit Suarez cum aſſeclis relatus n.1. ac ſi Arrubalem excipias noſtri omnes Doctores probatur facile ex nuper memoratis. Quia tota prædeſtinatio libera ac deliberata, cum obiectiue, tum ſubiectiue, id eſt circa ſubiecta prædeſtinanda vel non prædeſtinanda, ſeu reprobanda habita à Deo fuit poſt Chriſti Domini, & meritorum eius abſolutam exiſtẽtiam: ita vt potuerit prædeſtinatus non prædeſtinari, ſed reprobari à Deo, ac reprobus nõ reprobari, ſed prædeſtinari: ergo reprobatio hominũ reproborũ omnis, & tota Chriſti ac meritorum eius abſolutam exiſtentiam naturæ priori ſuppoſuit: ergo & ſuppoſuit natura Adæ peccatum. Conſequentia hæc ſecunda patet ex memorato principio ſecundo. Scilicet Chriſtum Dominum non niſi poſt abſolute futurum executiue, & in ſe, atque ita præuiſum Adæ peccatum, fuiſſe à Deo abſolute decretum: ergo reprobatio libera deliberataque tota habita à Deo circa omnes, & ſingulos reprobos poſterius natura Adæ peccato habita à Deo fuit, & vno quidem gradu poſterius, quam abſolutæ exiſtentiæ Chriſti, & meritorum eius poſterior ea reprobatio fuerit. Atqui in Adæ peccato ſufficiens cauſa, & motiuum eſt, vt eius poſteri gratia Dei cum iuſtificante, & gratum faciente, tum auxiliante efficace, & prædeſtinatiua omni à Deo priuentur: ergo totius & omnis reprobationis hominum (qui omnes eius ſunt poſteri) cauſa datur ex parte communis parentis Adæ anterius natura peccantis. Porro ratio hęc de paruulis reprobis imbaptizatis concluſionem etiam ſine eis de remedio ſufficiente ad ſalutem prouiſum, ſiue non prouiſum à Deo fuerit ſuadet. Probant concluſionem ſcripturæ loca, quibus ex eadem maſſa & conditionis eiuſdem (vtique damnabilis, perditionis, & male vt Auguſtinus. 6. Hipognoſt. aiebat) Deo prædeſtinaturo, reprobaturoue ſubiecta (ſicuti maſſa figulo) quoſdam prædeſtinari, reprobari vero alios à Deo docemus. Id enim de maſſa Adæ

peccato

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

peccato, vt minimum imminenti obnoxia intelligi debet.

3. Dico ſecundo. Datur etiam ex parte cuiuſque hominis reprobi reprobationis ſuæ ab efficaci auxilio, & remedio originalis contracti adęquate ſumptæ cauſa, meritum malum & meritiuum. Concluſio hæc generalis etiam eſt, ac neminem ſcholaſticum Doctorem (Arrubale excepto) aduerſum habet, neque habere poteſt; ſed nec vllum habet expreſſum Patronum: quia Adæ peccatum ſecundum reſpectus omnes ſuos nemo hactenus euoluit, & explicuit, quibus explicitis cuiuis eius veritas clarebit. Igitur idem peccatum quod phyſice ſumptum proprium Adami peccatum fuit, ſumptum moraliter fuit etiam noſtrum, cunctiſque eius poſteris commune, quorum voluntates in Adam vi pacti quoad nociuum etiam, in Adami voluntate collocatę ſunt ſub cõditione hac ſola, quod ex Adamo propagentur, atque poſteri eius fiant: qua purificata ſtatim nullo alio expectato, illius phyſice peccatum, moraliter ipſorum idem ipſum peccatum eſt: id quod à Theologis & Patribus ſignificatur dum dicunt poſteros omnes in Adamo peccare, nihilque aliud: ſiquidem originale peccatum poſteriorum, etſi ex Adæ peccato proueniat, nõ Adami, & in Adamo, ſed ipſorum poſteriorũ proprium & in ipſis ſolummodo peccatum eſt. His ita explicatis concluſio hæc ſecunda facile deducitur ex prima. Siquidem nequit non peccatum phyſice Adami reprobationem omnem, & totam poſterorum eius præcedere, quin; idemmet peccatum, vt moraliter poſterorum abſolute tale præcedat, ſi tamen abſoluta ex Adamo propagatio, qua abſolute ipſorũ peccatum fit eorum reprobationi toti natura præcedat: præcedit autem: quia cuiuis prouidentiæ de mediis ad finem ſupponitur abſoluta exiſtentia, & productio illius cui de mediis prouidetur: cum autẽ reprobatio poſterorum Adæ prouidentia ſit, & poſteri ſint, quibus per illam de mediis ad finem intentum prouidetur eorum abſoluta exiſtentia, productio, & propagatio ex Adamo toti cuiuſuis eorum reprobationi abſolute præcedet, quare & abſolutum Adæ peccatum, vt ipſorum moraliter eſt toti cuiuſuis reprobationi ex parte ipſorum, vt cauſa, malumque meritum, & motiuum præcedet. Porro ex prænotata præcedentia Chriſti ac meritorum eius ad hominum omnem ac totam prædeſtinationem deliberatam ac ſubinde reprobationem, ac inſuper præcedentiam peccati Adæ, ad decretum incarnationis quintæ illius ſingularis, ſubtiliſque ſententiæ ſubruit fundamentum: cùm à negatione gratiæ predeſtinatiuæ, efficacis vt Adæ, & poſterorum in ipſo peccatum vitaretur nequeat incipere reprobatio hominum, quæ non niſi poſt peccatum illud, & Chriſtum Dominum eius occaſione decretum cœpit.

4. Dico tertio. Nullius hominis reprobi originale peccatum fuit cauſa reprobationis ſuæ adæquate ſumptæ, vt initium ſui, & primam gratiæ prædeſtinatiuæ negationem complectitur. (Exceptis illis, quorum originalia decretum incarnationis anteceſſerũt) concluſio hæc videtur Doctoribus priſcis, & recentioribus aduerſa, vt patet ex relatis cert. 4. n. 1 pro ſententia ſecunda, etſi antiquiores originalis voce non tota proprietate originale ſignificaſſe, ſed peccatum Adami, ſeu in Adamo, quod originalis omnis radix ſeu originale omne in ſemine eſt obſeruauit citatus Vaſq. n. 2 & cert. 4. n. 3. vbi eius ſententiam retulimus qua huius noſtræ veritatem vel attigit, vel ſubodoratus ſaltem eſt, probatur æqua ſoliditate ac facilitate. Voluntas permiſſiua originalis, ſiue ſubtractiua medij præſeruatiui (puta gratiæ iuſtificantis) ne contrahatur eſt reprobationis initium, atqui ea voluntas & denegatio medij præſeruatiui ne contrahatur originale eſt anterior natura originali abſoluto, eiuſque abſoluta contractione in quouis reprobo: ergo nequit eſſe originali, eiuſque abſoluta contractione poſterior natura, ſiue ab originalis quod nondum pro eo ſigno denegatiuæ voluntatis, & denegationis gratiæ iuſtificantis ſeu remedij præſeruatiui peccati originalis eſt) demeritum & cauſa motiua voluntas eius remedij præſeruatiua, & remedij ſubtractio à Deo concipi, & prouenire. Conſequentia hæc adeo certa, & legitima eſt atque illa, nempe principium meriti, præſertim proximum non poſſe cadere ſub meritum, quod de principio demeriti, ſaltẽ proximo, quale eſt ſubtractio remedij, ſeu medij præſeruatiui originalis, ſcilicet gratiæ formaliter ſanctificantis in conceptionis inſtanti poſteris infundendæ, & cum originali formaliter pugnantis, vt infuſa facto Deiparæ fuit, & originale impediuit, vt fere tota cenſet Eccleſia, & tota iam exterius profitetur: quocirca obſeruandum eſt diſcrimen peccati poſterorum in Adamo, & originalis ipſorum: cùm enim illud in eo ſolum ſtet, vt incluſi in pacto quoad nociuum etiam fuerint, quo pacto eorum voluntates moraliter, & quaſi ciuiliter, & politice in Adami voluntate tanquam procuratoris communis collocatæ ſub conditione vnica, quod ſcilicet ex ipſo propagarentur eiuſque poſteri eſſent.

5. Vnde neceſſario factum vt ea per propagationem ex Adamo abſolutam purificata Adami voluntas phyſica moraliter, & ciuiliter ipſorum voluntas foret, atque eius trangreſſione in ipſo eiuſque voluntate poſteri deliquerint, quin medio vllo etiam gratiæ formaliter iuſtificantis infuſione in conceptionis inſtanti potuerit, illorum in Adamo peccatum impediri ſicut originale eiuſmodi gratiæ infuſione impediretur, de factoque impeditum in Deipara fuit: quia nimirum gratia pugnat cum peccato, quod ſubiectiuè foret in ſubecto, cui ipſa ineſt, non autem cum peccato, quod non in illo, ſed in alio eſt, vt eſt poſterorum in Adamo peccatum; originale vero poſteri, cuiuſque peccatum, non in Adamo, ſed in poſtero ipſo eſt: Quare & gratiæ infuſione in inſtanti conceptionis quo contrahendum erat impeditur, quin ita ab originali proprio præſeruati peccatum in alio impediatur, vt de Deipara etiam cenſet Vazquez cum aliis qui eam in pacto, etiam quoad eius nociuum incluſam reputant: quare, & debitum incurrendi originalis, à quo præſeruata fuit, æſtimant incurriſſe. Ex quibus etiam conſtat quanto iure Vazquez noſter docuerit peccatum originale conſiſtere in priuatione gratiæ debitæ in conceptionis inſtanti qua impediretur eius abſoluta in poſteris contractio, & ne eorum in alio, id eſt Adamo, peccatum, in proprium originale ipſorum tranſiret. Conſtat denique adultos reprobos ab originali per baptiſmum mundatos, & ob actualia vlteriora damnandos excipiendos ab hac concluſione non eſſe: vtcumque enim originale contractum & remiſſum in eorum reprobationem conducere contendas, negationem gratiæ præſeruatiuæ illius ſupponit ob eamq; peccatũ Adæ, & reprobi ipſius in illo: quare ex illo reprobatio inchoabitur, ac ſubinde eius initium ſub originalis demeritũ non veniet. Illa ergo exceptio in concluſione adhibita locum, & neceſſario, in noſtris principiis habet. Siquidẽ eorum originalia, & negatio præſeruatiuæ ab illis gratiæ, incarnationem, ac merita abſoluta Chriſti Domini, quare, & reprobationis illorum initium natura anteceſſerunt: vnde; & illius adæquate ſumptæ cauſa, & motiuum extitere.

6. Dico quarto & vltimo. Reprobationis cacodæmonum (etiam non tentatorum primorum parentum noſtrorum, quibus tamen auxilia ſufficientia promeritus Chriſtus Dominus fuit. Iuxta dicta controu. de merito Chriſti) à gratia efficace ſi primum peccatum finis viæ illis fuit, nulla ex parte ipſorum, vel creaturæ alterius extitit cauſa, ſed tota illa in purum Dei arbitrium, & occulta iudicia refundenda eſt. Probatur facile quia ex parte illorum nullum peccatum demeritumue gratiæ illius præceſſit: cum peccatum illud, quo ſtatus viæ vnicuique finitus eſt, primum fuerit vniuſcuiuſque peccatum, & quod denegationis gratiæ efficacis, vt ab ipſo vitaretur cauſa, ac demeritum antecedens eſſe non potuit; alterius vero denegationis gratiæ efficacis ad vlterius aliud viæ peccatum vitandum cauſa eſſe nequiuit: quandoquidem nullum aliud ipſorum peccatum viæ, erat futurum Peccatum vero Adæ etſi collationem gratiæ ſufficientis ipſis datæ ex meritis Chriſti præceſſerit, non autem ipſis, ſed poſteris ſolum hominibus gratiæ prædeſtinatiuæ ſeu efficacis ad non peccandum peccato ſuo Adamus promeritus eſt: neque in illo Angeli, ſed Adæ ſolum poſteri peccauerunt iuxta datam nuper peccati hominum in Adamo apertam dilucidamque explicationem. Dixi ſi Angelis peccato primo fuit via finita; ſi enim locus, tempuſque pœnitentiæ fuit eis (vt reor) datum, poſtremæ partis reprobationis ſuæ motiuam, & meritoriam peccato illo exhibuerũt, vt pluribus impiis hominibus contingit. Porro ex dictis, quinam reprobationis effectus ſint, tam certis notis dignoſci ab vnoquoque facile poſſunt, vt nõ niſi otioſe, & ſuperfluo de eius effectibus diſputatio inſtitueretur: cum vnde exordiantur, & quo vſque perueniant (ſcilicet ad reprobi cuiuſque damnationem, & perditionem æternam incluſiue) diximus.